

Con mèo quán trọ

» Tác giả: **Tiêu Nương**

(Con mèo có thực của một quán trọ, tỉnh Boulouris, duyên hải Địa-Trung, miền nam nước Pháp)

Quán trọ Mai Lâm, tên việt, tôi đặt cho quán trọ này vì ở gần đây có nhiều cây mơ. sự thực thì quán này không mang tên gì cả mà chỉ là một cơ quan xã hi, thực bình dân, của một nghiệp đoàn thợ mỏ, ở duyên hải Địa-Trung... Nghĩ cũng nực cười, không phải là thợ mỏ nhưng họ cũng cho phép đến quán trọ để thương này mỗi dịp nghỉ hè vì tôi có vài hoạt động xã hi cho nhóm ấy. ...

Liên mấy năm, tôi cùng gia đình đến nghỉ hè ở quán trọ ấy chỉ vì có cảm tình với con Mèo của quán trọ. Nó tên là Sultane (Nữ Hoàng). Không hổ với danh xưng, nó lớn quá khổ, lông xám nhạt , đôi mắt xanh ve, dáng dấp bề vệ oai phong, chễm chệ trên quầy văn phòng, nơi trú khách ra vào, làm thủ tục xuất nhập....bà quản lý ít khi có mặt ở văn phòng, vì phải giúp vào bếp nước, quán trọ này là một cơ quan xã hi, rất ít nhân viên, mỗi khi khách đến, thay vì người khách bấm chuông, con Sultane kêu meo meo gọi chủ. Ai cũng quen như vậy. Không phải bất cứ ai vào nó cũng gọi chủ; chỉ kêu khi có người mới đến mang theo hành lý. mà thôi. Nữ Hoàng có một trí nhớ đặc biệt. Mỗi năm, khách chỉ đến một lần, ở nhiều nhất là một tháng, thế mà ai được nó dành cho cảm tình đặc biệt, thì nó nhớ; dù bằng đi mấy năm không lại, khi lại đến quán trọ, con Nữ Hoàng tỏ vẻ mừng rỡ khác thường.

Con Nữ Hoàng nổi tiếng là cái “khủng bố” của khu phố (la terreur du quartier), lẽ dĩ nhiên, khủng bố đôi với bọn chó mà thôi... Nó không ngần ngại đánh nhau với chó , dù chó dữ đến đâu chẳng nữa. Chiến thuật của nó rất ghê gớm. Nó tránh né rất tài, và lừa dịp tấn công đôi mắt của chó...nhiều con bị thương ở mắt, bỏ chạy ngay. Chiều tối, Nữ Hoàng đóng đồ thêm cửa nhà hàng. Thế là không có con chó nào lai vãng, mà cũng chẳng con nào dám nhón nhơ ở vỉa hè quán trọ. Vỉa hè bên kia, thì mấy con Tuất tha hồ đi lại, Nữ Hoàng Mãi không can thiệp.

Có năm nào, một ông bạn đồng liêu cũng nghỉ hè gần đây đến thăm chúng tôi ở quán trọ. Ông bà ấy có con chó rất đẹp, giống Bắc Kinh. Xe đậu trước cửa quán trọ. Ông bà xuống xe, kéo chó xuống cùng. Con chó nhất định không ra khỏi xe, dẫu-dành. thế nào nó cũng không chịu. Nó nhìn vào cửa quán trọ tỏ vẻ sợ hãi lắm. Thế mà hôm ấy, con Nữ Hoàng đã đi vắng hai ngày rồi. đành để con chó ở lại trong xe. Tiếp chuyện ông bà trong phòng khách, tôi không sao quên được con chó trong xe. Nghĩ rằng, dù không cùng khu phố, nhưng con chó của ông bà ấy đã được các bạn đồng liêu, à quên, xin lỗi, các bạn đồng chủng tin cho biết cái khung bố của khu phố này rồi.

Nữ Hoàng oai hùng như vậy mà lại có một nhược điểm. Nhược điểm ấy giải thích tại sao nó lại đi vắng nhiều ngày, như vừa nói trên đây.

Đã nói nơi đây là một cơ quan xã hội. Ẩm thực không được sang trọng như mấy khách sạn bốn năm sao. Tuy nhiên, hỏa đầu, một anh chàng Gô Loa, to như vừa thóc, mũ trắng áo trắng, đúng luật lệ vệ sinh, thân hình chiếm gần nửa bếp, (Nói như vậy cũng chẳng ngoa ngôn) là một chuyên gia có tài thay đổi món ăn. thỉnh thoảng anh ta làm thịt thỏ. Món thịt thỏ tôi rất ghét. Những hôm có thịt thỏ là tôi cùng gia đình đi ăn tiệm khác. Thì ra tôi và Nữ Hoàng rất ghét ngày thịt thỏ. Tôi đi ăn tiệm khác thì lại trở về ngay, nhưng Nữ Hoàng thì đi biệt tích ba bốn ngày mới về. Ai cũng biết thế, nên cũng không người nào chú ý đến sự vắng mặt của Nữ Hoàng. Tôi, tò mò, phỏng vấn anh hỏa đầu bếp. Anh ta cười ngất, nhìn trần nhà, như phân bua với trời cao, anh ta vén cánh tay trái, có vết sẹo dài :

-'' Đây là vết tích của con Nữ Hoàng đây. Làn đầu, cách đây gần mười năm rồi, tôi làm thịt thỏ. Bắt con thỏ ở chuồng ra, con Nữ Hoàng nhất định bênh con thỏ. Nó cào tôi chảy máu, rồi nó bỏ đi mấy ngày. Từ ngày ấy, tôi cố tình thỉnh thoảng làm thịt thỏ, thứ nhất là trêu tức nó, thứ hai là thay đổi món ăn cho khách... Bà cứ yên trí đi, hai ba ngày nữa nó lại về. Nó về nhưng nó không thèm nhìn tôi đâu, dù chính tôi dành cho nó những món ăn đặc biệt. Tôi cũng thương nó chứ. Có lần cố tình pha lẫn thịt thỏ, không hiểu tại sao nó biết, nó không ăn... Bà ơi cái mối tình đầu khổ của Nữ Hoàng với Quả Nhân ở vương quốc hỏa đầu này cũng có ngày chấm dứt mà thôi. Nó thù tôi vì chắc là nó tưởng tôi làm thịt đồng chủng của nó !''

Nghe hỏa đầu Gô Loa nói vậy, tôi nghĩ thầm, nếu con Nữ Hoàng về Việt Nam, chắc hẳn là nó thù ghét nhiều hỏa đầu bếp ta lắm. Nghe đâu, nước ta có nhiều quán ăn chuyên bán thịt mèo...

Xin lỗi lạc đầu đề đôi chút, bây giờ tiếp tục chuyện con Nữ Hoàng. Khi

con Nữ Hoàng trở về, vuốt ve nó, tôi an ủi :

-'' Nữ Hoàng ơi, cô nhầm rồi. Thỏ có phải là đồng chủng của cô đâu.... nó chỉ là họ thực thực xa của cô mà thôi...phảng phất giống Nữ Hoàng mà thôi...''

Biết là nó không tin tôi đâu. một hôm, đầu bếp làm thịt thỏ. Tôi rình mò kín đáo. Anh đầu bếp bắt con thỏ từ chuồng ra. Con Nữ Hoàng dưới đất, nanh vuốt sẵn sàng, xù lông, dọa nạt. Hễ đầu Gô Loa, lạnh lùng nhìn Nữ Hoàng... tôi nhắm mắt. Anh h-pháp Pháp ấy đập đầu con thỏ. Can đảm mở mắt thì thấy con vật ''bất tỉnh thỏ sự'' bị treo ngược lên cái sào cao. Anh đầu bếp lấy con dao , trong một tác động nhà nghề, 1t lông con thỏ, như anh thợ may cởi áo người mẫu, vừa lúc con Nữ Hoàng nhảy đến chân anh ta. Anh ta tiện chân đá nó. Nó nhảy qua cửa sổ đi mất. Bốn hôm sau, tôi mới lại thấy nó ngồi trên quầy hàng.

một năm nào, đã lâu rồi, trở lại quán trọ. Nữ quản lý đã thay thế, nhưng anh đầu bếp GôLoa vẫn trên ngai ở vương quốc của anh. Nhưng tôi không thấy con Nữ Hoàng. Hối thì anh đầu bếp buồn rầu trê lờ, qua nước mắt, không biết vì khói bếp hay vì anh ta vừa thái hành, nhưng theo giọng run run, thì biết anh ta vô cùng xúc động :

-'' Từ năm ngoái con Nữ Hoàng không về đây nữa. Nó ở nơi này thế là được trên mười sáu năm... Nó bỏ tôi , chứ tôi không bỏ nó đâu. Từ ngày đó cũng không nuôi mèo khác. Mà tính ra thì cũng là tự nhiên thuận lẽ trời mà thôi. Nó già lắm thì phải. Cả năm cuối ấy nó chẳng thém ra đường, quanh quẩn trong bếp... và cả năm ấy tôi không làm thịt thỏ, mà cái chuồng thỏ tôi cũng phá đi ...Tin rằng nó đã trở về bên Chúa ...Tôi hết sức hối hận. Không sao quên được nó.... mà bây giờ thì chỉ còn biết thương nhớ nó vô cùng , mỗi khi qua cái nôi của nó !''

Từ biệt anh đầu bếp và cái quán trọ ấy, chúng tôi không bao giờ trở lại, nhưng tới nay cũng như anh đầu bếp giàu tình cảm mà thỉnh thoảng lại ác nghiệt với con mèo quán trọ, tôi không quên con Nữ Hoàng và tôi tưởng rằng: con Nữ Hoàng của chúng ta là một con vật bất diệt... nó đã trở về với một chàng Miu bạn của nó ở cái rừng mơ thơ mộng gần quán trọ. Có một ngày nào, qua rừng mơ này chúng ta lại gặp con Nữ Hoàng hay là con cháu của nó. Phải chăng đó cũng là một niềm vui mỗi khi thất vọng chuyện đời ? Không có gì mất đi , phải, không có gì mất đi nếu chúng ta biết giữ gìn trí nhớ và tình thương...?

.. TIÊU NƯƠNG